

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 83/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. A., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 8 C 91/2007 z 19. mája 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 143/2009 z 20. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2010 faxom a 25. februára 2010 poštou doručená sťažnosť Ing. T. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 91/2007 z 19. mája 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 143/2009 z 20. novembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a aby označené rozsudky zrušil. Za dôvod namietaného porušenia svojich práv sťažovateľ považuje arbitrárnosť právnych záverov všeobecných súdov oboch stupňov v konaní o určení odstúpenia od kúpnej zmluvy a určení vlastníckeho práva. Sťažovateľ súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

Z obsahu sťažnosti a napadnutých rozhodnutí ústavný súd zistil, že sťažovateľ 2. septembra 1999 uzavrel so spoločnosťou P., konajúcou prostredníctvom konateľky M. L., kúpnu zmluvu, na základe ktorej táto obchodná spoločnosť previedla na neho vlastníctvo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV... (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). Vklad vlastníckeho práva bol povolený 19. mája 2000 pod č... Súčasťou zmluvy bol tiež záväzok sťažovateľa zaplatiť kúpnu cenu.

Dňa 5. apríla 2000 uvedená spoločnosť ako predávajúci doručila Okresnému úradu v Prešove, katastrálnemu odboru (ďalej len „katastrálny odbor OÚ“), prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámenie o odstúpení od predmetnej kúpnej zmluvy z 27. marca 2000 a zároveň požiadala o zastavenie katastrálneho konania o povolenie vkladu vlastníckeho práva. Splnomocnenie konať za spoločnosť udelil právnomu zástupcovi jej druhý konateľ Ing. M. H. Následne bolo 5. mája 2000 doručené katastrálnemu odboru OÚ ďalšie podanie uvedenej spoločnosti prostredníctvom advokáta JUDr. L. L., a to na základe splnomocnenia udeleného konateľkou M. L. V uvedenom podaní považuje právny zástupca odstúpenie od zmluvy zo strany uvedenej obchodnej spoločnosti za právne neúčinné, lebo podľa neho nie je zjavné, aký dôvod by mal viesť k odstúpeniu od zmluvy. Zároveň z hľadiska právnej istoty konateľka M. L. oznámila, že berie odstúpenie späť. Rovnaké vyjadrenie k odstúpeniu od zmluvy bolo zaslané aj právnomu zástupcovi JUDr. P. Č.

Napadnutým rozsudkom určil okresný súd vo veci žaloby Ing. M. H. proti sťažovateľovi ako žalovanému, za účasti JUDr. M. P., správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti P. vlastnícke právo uvedenej obchodnej spoločnosti k predmetným nehnuteľnostiam, ako aj to, že patria do konkurznej podstaty úpadcu v konkurznej veci Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 K 65/00. V prevyšujúcej časti, ktorou žalobca žiadal určenie právnej účinnosti odstúpenia od zmluvy, a to, aby sťažovateľ strpel zápis vlastníckeho práva uvedenej obchodnej spoločnosti do katastra nehnuteľností k predmetným nehnuteľnostiam, žalobu zamietol.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, ktorým namietal jeho vyhovujúci výrok a výrok o trovách konania. Krajský súd o ňom rozsudkom sp. zn. 4 Co 143/2009 z 20. novembra 2009 rozhodol tak, že rozsudok prvostupňového súdu vo vyhovujúcom výroku potvrdil.

Podstatou namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu je podľa sťažovateľa skutočnosť, že právne závery okresného súdu a krajského súdu sú arbitrárne a v rozpore so základnými zásadami logiky a právneho poriadku. Z ústavného hľadiska sú teda neospravedliteľné a neudržateľné. Zároveň pritom porušujú aj jeho právo na pokojné užívanie svojho majetku a na jemu zodpovedajúcu ochranu pred nezákonným zbavením majetku. Toto tvrdenie sa týka týchto právnych záverov:

V prvom rade sťažovateľ nesúhlasí s takým výkladom čl. IV bodu 4.4 kúpnej zmluvy z 2. septembra 1999, že obsahuje dohodu o možnosti odstúpenia od zmluvy z iných ako zákonných dôvodov. Aj keby bola táto interpretácia všeobecných súdov správna, bolo by v rozpore so zákonom, a teda neplatné odstúpenie od zmluvy z 27. marca 2000. Sťažovateľ pritom poukazuje na znenie § 497 druhej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemôže od zmluvy odstúpiť, a to ani v prípade, keď poskytne odstupné, ten, kto zmluvu splnil aspoň z časti alebo prijal hoci len čiastočné plnenie. Ako totiž vyplýva z čl. III bodu 3.3 dodatku č. 1 kúpnej zmluvy, časť kúpnej ceny bola kupujúcim uhradená v hotovosti 17. marca 2000, teda desať dní pred uskutočnením právneho úkonu odstúpenia od zmluvy. Najneskôr od tohto okamihu pritom už ani jedna zo zmluvných strán nemohla v zmysle

§ 497 druhej vety Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť, a to ani v prípade, pre ktorý si dohodli odstúpné.

Sťažovateľ ale poukazuje aj na ďalšie (z jeho pohľadu) pochybenia súdov. Predovšetkým spochybňuje ich skutkový záver, že odstúpenie od zmluvy muselo byť sťažovateľovi doručené najneskôr 5. mája 2000. Tento záver bol vyvođený z jeho tvrdenia, že ho v danej dobe zastupoval advokát JUDr. L. L. a akákoľvek korešpondencia adresovaná žalovanému bola následne postupovaná tomuto právnomu zástupcovi, ako aj z toho, že tento zástupca 5. mája 2000 doručil katastrálnemu odboru OÚ vyjadrenie k odstúpeniu od zmluvy ako zástupca predávajúceho. Súd sa podľa sťažovateľa vôbec nezaoberali otázkou, ako sa JUDr. L., ktorý predmetné vyhlásenie zasielal ako zástupca predávajúceho, teda subjektu, ktorý odstupoval od zmluvy, dozvedel o odstúpení od zmluvy, a prečo robil v tejto súvislosti úkon za predávajúceho, a nie kupujúceho. Informácie o odstúpení totiž mohol mať z rôznych zdrojov. Napokon skutočnosť, že všetky listiny doručené žalovanému boli následne oznamované JUDr. L., čo by v danom prípade muselo byť preukázané, neznamená, že to bolo i naopak. Pokiaľ teda JUDr. L. mal vedomosť o odstúpení od zmluvy, neznamená to, že sa o túto vedomosť podielil so žalovaným.

Ďalšia námietka spočívala v tom, že podľa § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka malo byť odstúpenie od zmluvy uskutočnené písomnou formou. V danej veci sa však súdy nezaoberali tým, či list, ktorým predávajúci odstupoval od zmluvy, bol doručený žalovanému, alebo sa ten o jeho obsahu dozvedel inak, a či vôbec v čase, keď malo byť odstúpenie od zmluvy doručované, sa zdržiaval na adrese trvalého bydliska. Aj keby sa preto domnienky súdov oboch stupňov ukázali ako pravdivé, nepreukazovali by podľa sťažovateľa platné písomné odstúpenie od zmluvy.

Sťažovateľ nesúhlasil ani s hodnotením výpovede JUDr. Č., ktorý uviedol, že oznámenie o odstúpení od kúpnej zmluvy bolo katastrálnemu odboru OÚ doručované až po vykázanom doručovaní žalovanému. Tvrdenie označuje za účelové a nijakými ďalšími dôkazmi nepreukázané. Logické by totiž bolo, keby odstúpenie od zmluvy zaslal tomuto úradu až potom, ako nadobudol vedomosť o jeho doručení sťažovateľovi. List pre

kataster by bol preto napísaný v iný neskorší deň, než bolo napísané odstúpenie od zmluvy. Za nedostatočný dôkaz považuje aj vyvodenie preukázania doručenia odstúpenia od zmluvy sťažovateľovi citáciou z vyjadrenia JUDr. L. o späťvzatí odstúpenia od zmluvy.

Napokon nesúhlasil ani s tým, ako sa súdy vysporiadali s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý žiadal, aby súd určil vlastnícke právo tretej osobe, čo vylučovalo naliehavý právny záujem žalobcu. Navyše, nemožno rozhodnutím súdu ukladať práva a povinnosti tretej osobe, ktorá nie je účastníkom konania, a tým menej možno pripustiť, aby sa subjekt, ktorý nie je (domnelým) vlastníkom, domáhal ochrany tohto vlastníckeho práva. Odkazuje pritom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v jeho rozsudku z 27. marca 2003 sp. zn. M Cdo 36/2000 publikovanom pod č. 62/2004. V danej veci sa teda mohol vlastníctva veci domáhať len ten, kto sa cíti byť vlastníkom, čo ale nebol prípad žalobcu. Ten sa súčasne nemohol domáhať ani určenia, že majetok patrí do konkurznej podstaty úpadcu, pretože zákon o konkurze upravuje, kto a akým spôsobom zisťuje, čo patrí do konkurznej podstaty, a spoločník úpadcu nemá podľa zákona o konkurze v súvislosti s konkurznou podstatou žiadne oprávnenia.

II.

Ústavný súd si vyžiadal vyjadrenie krajského súdu a príslušný spis vedený okresným súdom pod sp. zn. 8 C 91/2007.

Krajský súd vo svojom vyjadrení zo 14. apríla 2010 navrhol neprijat' sťažnosť na ďalšie konanie. K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa otázky dohodnutia možnosti odstúpenia od zmluvy, samotného odstúpenia a aktívnej legitímácie žalobcu na podanie určovacej žaloby zopakoval niektoré právne závery obsiahnuté vo svojom rozhodnutí, ako aj v rozhodnutí okresného súdu.

Na toto vyjadrenie krajského súdu reagoval sťažovateľ stanoviskom z 11. mája 2010, v ktorom označil vyjadrenie krajského súdu za nereagujúce na tvrdenia uvedené

v prerokúvanej sťažnosti, resp. len sumarizujúce alebo opakujúce už uvedené právne závery.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokuje každý návrh predbežne na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia prijatiu návrhu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť i návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 91/2007 z 19. mája 2009

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde. Ďalej sa preto zaoberal sťažnosťou len vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 143/2009 z 20. novembra 2009

V tomto rozsahu tvorili sťažnosť námietky týkajúce sa porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštatuje, že pokiaľ rozhoduje o sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu všeobecného súdu, je oprávnený preskúmať len to, či v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Zásadne pritom nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01). Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 153/07).

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku stotožnil s právnymi závermi okresného súdu vo vzťahu k otázke, či súčasťou predmetnej kúpnej zmluvy z 2. septembra 1999 bola aj dohoda o možnosti odstúpenia od zmluvy. Vo svojom rozsudku uviedol, že

okresný súd postupoval pri výklade čl. IV bodu 4.4 kúpnej zmluvy v súlade s interpretačným pravidlom obsiahnutým podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď dospel k záveru, že účastníci si dohodli možnosť odstúpenia od zmluvy pred zápisom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností pre prípad uzavretia ďalšej kúpnej zmluvy. Podľa uvedeného ustanovenia zmluvy *„pre prípad odstúpenia od tejto zmluvy pred povolením vkladu vlastníckeho práva do KN alebo uzavretia ďalšej kúpnej zmluvy, prípadne iného spôsobu naloženia s predmetnými nehnuteľnosťami zjednávajú účastníci okrem povinnosti vrátiť to, čo už bolo plnené aj odstupné, podľa § 497 OZ vo výške 3.000.000,- Sk (slovom: trimilióny slovenských korún), ktoré sa zaväzuje zaplatiť odstupujúci druhému účastníkovi zmluvy“*. Okresný súd k uvedenému ustanoveniu uviedol, že ho nemožno vykladať z hľadiska zmyslu použitých slov inak, než tak, že účastníci zmluvy majú právo do rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu od kúpnej zmluvy, pričom pre tento prípad si navzájom dohodli pre odstupujúceho účastníka povinnosť spolu s prijatým plnením zaplatiť aj odstupné podľa § 497 Občianskeho zákonníka. Výslovné uvedenie predmetného ustanovenia navyše potvrdzuje vôľu zmluvných strán dohodnúť možnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy do povolenia vkladu vlastníckeho práva.

S týmito závermi všeobecných súdov vyslovuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti nesúhlas, ku ktorému však neuvádza žiadne ďalšie podrobnejšie odôvodnenie. Ústavný súd s ohľadom na uvedenú argumentáciu krajského súdu, ako aj okresného súdu, na ktorú krajský súd vo svojom rozsudku tiež odkázal, preto nemal žiaden dôvod považovať tento právny záver za arbitrárny a toto odôvodnenie vyhodnotil z ústavnoprávneho hľadiska ako dostatočné. Keďže v tejto časti sťažnosti argumenty sťažovateľa nesignalizujú žiadnu možnosť porušenia jeho označených práv, a teda nie je daný dôvod, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie, ústavný súd ju pri jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa preukázania doručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy

K záveru o arbitrárnosti namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 143/2009 z 20. novembra 2009 ústavný súd nedospel ani vo vzťahu k námietke sťažovateľa, ktorá sa týkala preukázania doručenia odstúpenia od zmluvy sťažovateľovi najneskôr 5. mája 2000. Okresný súd vo svojom rozsudku, na ktorý v tejto časti plne odkázal krajský súd, uviedol, že doručenie odstúpenia od zmluvy sťažovateľ priznal už vo svojom písomnom vyjadrení z 13. júna 2003 v konaní sp. zn. 11 C/443/2001 (č. l. 38). Vychádzal z výpovede sťažovateľa, ktorý potvrdil, že v relevantnom čase ho zastupoval JUDr. L., ktorému bola následne postupovaná všetka korešpondencia, pretože práve on ako zástupca obchodnej spoločnosti P., spoločnosť s ručením obmedzeným, Prešov, doručil katastrálnemu odboru OÚ vyjadrenie k odstúpeniu od kúpnej zmluvy, pričom v uvedenom čase zastupoval aj žalovaného, a zo svedeckej výpovede JUDr. Č. vyplynulo, že oznámenie o odstúpení od kúpnej zmluvy bolo okresnému úradu doručované až po vykázanom doručení žalovanému. Okresný súd mal teda za preukázané, že žalovanému bolo odstúpenie od kúpnej zmluvy doručené v časovom rozmedzí od 27. marca 2000 do 5. mája 2000. Odkázal pritom aj na vyjadrenie JUDr. L. doručené katastrálnemu odboru OÚ 5. mája 2000, v ktorom uvádza, že ho konateľka spoločnosti poverila oznámením o tom, že berie odstúpenie od zmluvy ako jednostranný právny úkon spoločnosti v celom rozsahu späť.

Ani v prípade tejto námietky teda sťažnosť neobsahovala žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu a podľa názoru ústavného súdu nemožno uvedené právne závery označiť za arbitrárne alebo v extrémnom nesúlade so skutkovými závermi. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

4. K ostatným námietkam uplatneným sťažovateľom

Vo vzťahu k ostatným uplatneným námietkam ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že podľa vyžiadaného spisu okresného súdu neboli tieto námietky riadne uplatnené v odvolacom konaní. S obsahom spisu korešponduje aj konštatovanie krajského súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku, podľa ktorého sťažovateľ síce doplnil odvolanie o ďalšie dôvody, ale stalo sa tak až po uplynutí odvolacej lehoty podľa § 205 ods. 3

Občianskeho súdneho poriadku. Tento záver sťažovateľ vo svojej sťažnosti nijako nespochybňuje. Krajský súd sa preto nemohol zaoberať ani týmito námietkami, ktoré spočívali v uvedení nesprávnosti zastupovania žalovaného v katastrálnom konaní, ako aj v posúdení obsahu zmluvy v rozpore so závermi vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania.

Ústavný súd pripomína, že z už spomínaného princípu subsidiarity možno vyvodiť aj povinnosť sťažovateľa efektívne uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi alebo v konaní pred iným orgánom verejnej moci každú námietku na ochranu svojich základných práv, t. j. povinnosť uplatniť ju (pokiaľ to prichádza do úvahy) ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 354/2010). Obdobne vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 284/08 ústavný súd uviedol, že „ak sťažovateľ uplatní určitú námietku až v konaní pred ústavným súdom, hoci ju mohol predtým uplatniť v konaní pred iným orgánom verejnej moci, nemožno uznať, že splnil podmienky na vyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 100/07). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v celej časti týkajúcej sa námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.“.

Ústavný súd sa z tohto dôvodu nemohol vyjadriť k ostatným námietkam sťažovateľa, pretože takýto postup by bol s ohľadom na ich neuplatnenie riadnym spôsobom v odvolacom konaní v rozpore s princípom subsidiarity. Z toho dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, a rovnako tak bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011